

30.6. 2019 2. neděle po Trojici

Introit: A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. 2 A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. 3 A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, 4 a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." (Zj 21,1-4)

Píseň: 219 *Hory, doly, stráně*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že tady můžeme být. Zastavit se, ohlédnout za uplynulým dnem, týdnem, třeba i školním rokem...

Děkujeme za hezké chvíle, milá setkání, radostná překvapení. Děkujeme, že jsme se mohli v něčem změnit, něco se naučit, něčemu se podívat. Nechat se rozesmát nebo zastavit, děkujeme za to, že nás napadají otázky, že chceme hledat. Děkujeme, že nemusíme být hotoví, znát na všechno odpovědi, nemusíme být vševědoucí.

Myslíme na bolesti, smutky a zranění naše i lidí kolem nás.

Prosíme za lidi zaskočené neštěstím, nemocí, ztrátou. Prosíme o tvůj pokoj. Pomáhej vstát a jít dál.

Čtení: Lk 12,13-21 - Boháč a stodoly

Píseň: Svítá 136 *Kam v soudu den*

Text: 1K 12,31 - 13,13

Kázání:

Před 16 lety, na Velikonoce 2003 zemřela německá teoložka Dorothee Sölle. Na jejím pohřbu zaznělo v kázání toto: "Ve smrti se Dorothee chtěla stát kapkou v moři Boží lásky, říkala, že to by stačilo. To byl její mystický obraz smrti. Neboť i jedna kapka zvětší sílu nezměrného moře, i jedna kapka vstupuje do hlubiny bytí.... Možná se tomu dá rozumět i tak, že je v nás přání vrátit se tam, odkud pocházíme: náš život začíná v malém váčku plném vody, v děloze, jíž se hebrejsky říká rechem, milosrdenství,... ono "Odkud" veškerého milosrdenství, které nám Bůh dává. Zpátky tam..."

Být kapkou v moři Boží lásky, si přála Dorothee Sölle. Myslím, že tou kapkou se nemusíme stát až smrtí. Souzní mi to s tím, co píše apoštol Pavel o lásce v 1 K 13.

12. kapitola 1K je o duchovních darech. Čtli jsme ji na svatodušní neděli. Všechny dary dává tentýž Duch, společenství je tělem, kde jsou potřeba všechny údy. Jsme organismus, kde každý máme jinou funkci, každý máme jiné obdarování. Tato 12. kapitola o rozličných darech ale končí výzvou: Usilujte o vyšší dary. A po této výzvě následuje naše dnešní 13. kapitola někdy nazývaná *chvála svaté lásky*.

Cestu lásky Pavel nazývá tou "cestou ještě mnohem vzácnější". Vzácnější než co?

Náboženství, jeho projevy a prožívání může být rizikové. Když Pavel mluví o dunícím kovu a zvučícím zvonu, upozorňuje na nebezpečí něčeho výrazného, hlasitého, něčeho, čeho si jistě lidé všimnou, možná je to zastaví nebo to obdivují, ale přitom to může být prázdné. Pavel nejspíš naráží na nějaké náboženské obřady, kde se využívají pravidelné údery do kovu, aby uvedly člověka do extáze.

Pavel relativizuje nejen duchovní projevy, ale i na první pohled užitečné charitativní skutky. Proč? Bez lásky zůstává náboženství, extáze i "dělání dobra" (rozdat všechno, co mám; vydat sebe) cestou tvrdou, sobeckou, ne-smyslnou. Obsáhnout všechno poznání, být vírou schopen přenést

horu, dokázat veliké věci. Jenže bez lásky, která tomu výkonu dává smysl, to je výkřik do tmy, záblesk bez pokračování. Přenést horu samo o sobě k ničemu není. Za "přenesení hory" si můžeme dosadit nějaké velké a namáhavé dílo, kterého chci dosáhnout jen pro tu věc samu nebo proto, abych (si) dokázal, že na to mám. K ničemu to není. Do hrobu si své velké dílo, zásluhy, napsané knihy, postavené domy, našetřené peníze, tituly před jménem i za jménem... nevezmu. To, co nezanikne, je láska.

Četli jsme z Lukášova evangelia podobenství nazvané "O boháčovi a stodolách". Bohatý sedlák byl pracovitý, schopný, dařilo se mu, asi mu i štěstí přálo, hodně se na jeho polích urodilo. Na tom není nic špatného. Radost z úrody, z bohatství je legitimní i z pohledu víry, není na ní nic špatné. Co je tady problém? Možná zahleděnost sedláka jen do sebe a svého majetku, práce, úspěchu. O tom, co s velkou úrodou udělá, uvažuje sám, s nikým se neradí, nedělí, nikomu neděkuje. Neodpočívá, nemá nadhled. Chybí mu nějaký protějšek. Lopotí se pořád sám. Připadá mi, že mu chybí láska.

Apoštol Pavel popisuje lásku docela obyčejnými slovy. V začátku kapitoly jsou jeho slova možná abstraktní nebo velikášská (mluvení jazyky lidskými a andělskými, dar proroctví, porozumění všem tajemstvím, přenášení hor...). Člověk by čekal, že jejich protiklad - láska - bude taky popsán nějak nebesky, honosnými slovy. Ale přijdou slova docela každodenní - a o to je to možná těžší.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. 5 Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. 6 Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. 7 Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. (1K 13,4-7)

V Pavlově popisu lásky nejde o něco nadpozemského. Jde o obyčejné každodenní vztahování k druhému člověku, k druhým lidem. Obyčejná rutina nočního vstávání k plačícímu dítěti, vaření oběda, oprava rozbitého auta, uklízení, pomoc při nejisté chůzi, donesení nákupu,... Radovat se z toho, že ten druhý je úspěšnější nebo šikovnější nebo zdravější než já. Odpustit křivdu, když jsem opravdu byla v právu. Nemuset mít poslední slovo. Kde čerpat energii pro tu někdy nudnou rutinu? Jak být pokorný a nezahořknout?

Kapitulu o duchovních darech Pavel skončil větou: Usilujte o vyšší dary. Tím vyšším darem Pavel myslí lásku. On počítá lásku za dar. Netvoříme z ničeho. Láska nevznikne "ex nihilo", nemusíme si ji "vycucat z prstu". Láska je dar, odněkud pramení, něco je jejím zdrojem, něco ji živí. Potřebujeme zdroj. Zdroje.

Co všechno naši lásku živí, co nám dodá chuť a sílu do života? Ten boháč z podobenství měl jako zdroj jen sám sebe (své schopnosti, úspěch, svou úrodu). Jako zdroj smysluplnosti života to ale nestačilo. Ta náhlá smrt to jen zpečetila. Jeho smrt nebyla trestem, prostě se stala, ale vrhla neúprosné světlo na to, že to, co jí předcházelo, mohlo být smysluplnější. Mohlo být konáno s láskou.

Jaké jsou naše zdroje? Boháči z podobenství určitě chyběl odpočinek, odhlédnutí od sebe. Asi mu chyběla i neděle jako zastavení a zaměření pohledu a myšlenek k Pánu Bohu i druhým lidem. Je před námi léto, prázdniny, dovolené. Budou pro nás v něčem zdrojem? Občerstvením, oživením? Přerušením rutiny, abychom získali sílu do ní zase vstoupit a nacházeli v ní smysl?

D. Sölle mluvila o kapce v moři Boží lásky. Každý jsme kapkou, maličkým kolečkem ve velkém soukolí, jedním hlasem z mnoha, jednou notou na nekonečné notové osnově. Jímá nás pocit nepatrnosti? Zbytečnosti? Zbytosti?

Ne, tím celkem, jehož jsme součástí, je moře Boží lásky.

Děkujeme, Pane Bože.

Píseň: 203 *Pán Bůh je láska*

Ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 318 *Vinný kmen*

Přímluvná modlitba, Otče náš
poděkování učitelům nš

Poslání: My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. (Fp 3,20)

Požehnání

At' Bůh žehná Tvým rukám,
aby byly opatrné,
aby dokázaly držet a přesto se nestaly pouty,
aby uměly rozdávat bez počítání,
aby v nich bydlela síla těšit a pozvedat.

At' Bůh žehná Tvým očím,
aby vnímaly člověka v nouzi,
aby viděly i to co je neviditelné,
aby dokázaly zahlédnout smysl věcí kolem,
aby se druzí pod jejich pohledem cítili dobře.

At' Bůh žehná Tvým uším,
aby byly uzavřené pro balast a kecy a lži,
aby nepřeslechly pravdu, byť nepříjemnou,
aby i v hluku slyšely hlas jemný a tichý,
aby byly otevřené pro Boží hlas.

At' Bůh žehná Tvým ústům,
aby z nich nevycházelo nic co zraní a ničí,
aby mluvila léčivá slova,
aby zachovala co je důvěrné,
aby svědčila o Bohu.

At' Bůh žehná Tvému dechu – srdci a duši,
aby darovaly teplo,
aby byly plné slitování a odpuštění,
aby dokázaly sdílet smutek i radost,
aby byly příbytkem Božího ducha.

Píseň: 384 *Pomoz mi, můj Pane*